

ΚΑΝΕΝΑΣ/ΚΑΜΙΑ ΚΑΤΑΛΗΨΙΑΣ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΤΗΣ ΜΑΤΡΟΖΟΥ 45 ΣΤΙΣ 2/12/2025

Η Κοινότητα Καταλήψεων Κουκακίου (Ματρόζου 45, Παναιτωλίου 21, Αρβάλη 3) υπήρξε ένα στεγαστικό και πολιτικό εγχείρημα μέσω του οποίου καλύπτονταν οι πολιτικές και υλικές ανάγκες πολλών ανθρώπων στα σχεδόν 3 χρόνια ύπαρξης του (2017-2020). Ως κομμάτι του καταληψιακού κινήματος θέταμε στο επίκεντρο τον αντιεξουσιαστικό αγώνα στη βάση της καθημερινής ζωής. Η δημιουργία σχέσεων με τους γείτονες και τις γειτόνισσες μας συμβάδιζε με τη δικτύωση με άλλες καταλήψεις, ενώ η εμπλοκή μας σε εγχειρήματα γειτονιάς ακολουθούσε τη συμμετοχή μας σε διάφορους αγώνες (π.χ. δράσεις για την υπεράσπιση του λόφου Φιλοπάππου ενάντια στην περίφραξη και την ιδιωτικοποίησή του, φεμινιστικές παρεμβάσεις, αγώνες ενάντια στα κέντρα κράτησης μεταναστών/ριων, κινήσεις αλληλεγγύης για πολιτικούς/ες κρατούμενους/ες, δημιουργία ανοιχτής συνέλευσης ενάντια στην τουριστικοποίηση της γειτονιάς, συνελεύσεις και δράσεις για την υπεράσπιση κατειλημμένων εδαφών). Οι δομές κοινωνικής αλληλεγγύης (δανειστική βιβλιοθήκη, δημόσιο μπάνιο και πλυντήριο, χαριστικό παζάρι ρούχων) ενίσχυαν το δημόσιο χαρακτήρα της κοινότητας βάζοντας στο επίκεντρο την εξυπηρέτηση των βασικών αναγκών χωρίς αντίτιμο. Στην ίδια λογική καλύπταμε τις διατροφικές μας ανάγκες με τρόφιμα που περισσεύαν από τη λαϊκή και τους φούρνους του Κουκακίου, όπου- σε μία αμφίδρομη σχέση- μοιράζαμε την εφημερίδα δρόμου Άπατρις και κείμενά μας, ενώ ταυτόχρονα τους καλούσαμε στα σπίτια της κοινότητας για συλλογικές κουζίνες και εκδηλώσεις.

Η επιλογή της κατάληψης παρείχε τη δυνατότητα μειωμένων εξόδων, έχοντας ως επακόλουθο ελάχιστες ώρες αφιερωμένες στη μισθωτή σκλαβιά. Αυτή η επιλογή δεν κάλυπτε μόνο κάποια ανάγκη για περισσότερη ξεκούραση, αλλά κυρίως μας έδινε τη δυνατότητα να συμμετέχουμε περισσότερο και πιο ενεργά στους αγώνες. **Στο σήμερα η κατάληψη ως στεγαστική λύση αποτελεί μια όλο και πιο αναγκαία συνθήκη.** Σε μια εποχή όπου τα ενοίκια αυξάνονται ενώ οι μισθοί μειώνονται, όπου τα κλειστά σπίτια και τα airbnb μετατρέπουν την εύρεση σπιτιού σε άπιαστο όνειρο, όπου οι πλειστηριασμοί πρώτης κατοικίας έχουν γίνει συνήθεια, η κατάληψη εγκαταλελειμμένων κτηρίων αποτελεί ανάγκη και πρόταγμα. Στο Κουκάκι η αύξηση των airbnb και των τουριστών/τριων έχουν μετατρέψει τη γειτονιά σε ένα απέραντο ξενοδοχείο. Αρκετοί κάτοικοι έχουν υποστεί υπερβολική αύξηση ενοικίου ενώ στους περισσότερους έχει γίνει έξωση προκειμένου το σπίτι τους να ικανοποιήσει τις προσωρινές ανάγκες των εκατοντάδων τουριστών/τριών. Πολλά μικρά μαγαζιά που εξυπηρετούσαν

τις ανάγκες των κατοίκων έχουν κλείσει ενώ τα κυριλέ εστιατόρια και οι καφετέριες πολλαπλασιάστηκαν καταλαμβάνοντας κάθε σπιθαμή ελεύθερου χώρου. Ειδικά τα τελευταία δύο χρόνια έντονη είναι και η κατασκευή πολυτελών διαμερισμάτων αλλάζοντας δραστικά το χαρακτήρα της γειτονιάς. Αυτή η αλλαγή στην ανθρωπογεωγραφία επηρεάζει βαθιά και τις κοινωνικές σχέσεις οι οποίες αποδυναμώνονται καθώς οι μόνιμοι κάτοικοι αντικαθίστανται από μια συνεχή ροή τουριστών. Οι βίαιες αυτές αλλαγές στα πλαίσια του *gentrification*, αγγίζουν το σύνολο της ελληνικής επικράτειας -από τα νησιά και τα βουνά μέχρι τα μεγάλα αστικά κέντρα- και αποτελούν κεντρικές πολιτικές αποφάσεις που εξυπηρετούν τα συμφέροντα μεγάλων πολυεθνικών, επιχειρηματιών και ιδιοκτητών. Η τότε προσπάθειά μας να σταθούμε ανάχωμα στην καταστροφική πολιτική του εξευγενισμού δημιούργησε τη “*Συνέλευση Κατοίκων Κουκακίου και γύρω περιοχών ενάντια στο airbnb*”.

Μια αντίστοιχη επέλαση συμβαίνει σήμερα και στη γειτονιά των Εξαρχείων, όπου η 24ωρη στρατοπέδευση μπάτσων, η δημιουργία μετρό πάνω στην πλατεία και οι συνεχείς προσπάθειες αποστείρωσης του Πολυτεχνείου σηματοδοτούν τις κρατικές ορέξεις για την καταστροφή του πολιτικού και ιστορικού φορτίου που φέρουν τα Εξάρχεια. Αυτό το πνεύμα αντίστασης της γειτονιάς των Εξαρχείων προσπαθούν ομάδες, συλλογικότητες και κάτοικοι να κρατήσουν ζωντανό με όλα τα μέσα.

Εκτός όμως από ανάγκη, η επιλογή της κατάληψης αποτελεί και πολιτική θέση.

Οι καταλήψεις είναι τα σπίτια που στεγάζουν τους αγώνες και τις σχέσεις μας. Μέσα σ'αυτά η καθημερινή ζωή αναπτύσσεται στη βάση της συλλογικοποίησης, της αυτοοργάνωσης, της συμπερίληψης, της αλληλεγγύης. Βασικό χαρακτηριστικό της Κοινότητας Καταλήψεων Κουκακίου ήταν η ενοποίηση ζωής κι αγώνα, αφού η εναντίωση μας σε κάθε εξουσία (έμφυλη, ηλικιακή, φυλετική) ξεκινούσε πρώτα μέσα στο ίδιο μας το σπίτι και τη μεταξύ μας συνύπαρξη αναδεικνύοντας τις δυνατότητες και τις ελλείψεις μας. Προωθώντας ένα συλλογικό και ισότιμο τρόπο ζωής

και μια κοινωνική οργάνωση μακριά από την κυρίαρχη ατομικιστική και ιδιοκτησιακή λογική, η κατάληψη ενός άδειου χώρου μαζί με την απαλλοτρίωση απαραίτητων αγαθών (ρεύμα, νερό) βάζουν στο προσκήνιο τη μη εμπορευματοποίηση των αναγκών και των επιθυμιών μας.

Το καταληψιακό πρόταγμα συγκρούεται ριζικά με τον παραλογισμό του καπιταλιστικού συστήματος

και γι' αυτό η καταστολή κατειλημμένων εδαφών ανά τον κόσμο -είτε μέσω της συκοφάντησης είτε/και μέσω της βίαιης εκκένωσης- θεωρείται αναγκαία προϋπόθεση για την απροσπέλαστη ροή του κεφαλαίου. Η Κοινότητα Κουκακίου δεν ξέφυγε από τα δίκτυα της κρατικής καταστολής και των φασιστικών επιθέσεων. Πιο συγκεκριμένα την εκκένωση της Ματρόζου 45 το Μάρτιο του 2018 επί Σύριζα ακολούθησαν 3 εμπρηστικές επιθέσεις φασιστών στην Παναιτωλίου 21, οι οποίες σταμάτησαν όταν πιάσαμε έναν εκ των φασιστών ο οποίος άνηκε στη νεοναζιστική οργάνωση «Combat 18» (C18). Το Δεκέμβριο του 2019, λίγο καιρό μετά το περιβόητο τελεσίγραφο του Χρυσοχοΐδη, το κράτος θέλοντας να μας αφανίσει από τη γειτονιά εκκένωσε και τα 3 σπίτια μας συλλαμβάνοντας τους καταληψίες της Παναιτωλίου 21 και της Αρβάλη 3, καθώς και την οικογένεια Ινδαρέ που ζούσε στο γειτονικό σπίτι της Ματρόζου, επειδή δεν κατάφερε να βρει τους καταληψίες εντός της. Οι εκκενώσεις του 2019 όμως δε μας βρήκαν απροετοίμαστες. Από την πρώτη κιόλας εκκένωση το 2018 ψάχναμε τρόπους να αμυνθούμε καλύτερα και πιο αποτελεσματικά σε μια πιθανή μελλοντική κατασταλτική κίνηση. Όταν η εξουσία άλλαξε χέρια και στην κυβέρνηση ανέβηκε ένα κόμμα με έναν από τους κύριους άξονές του την ευθεία επίθεση στον αναρχικό χώρο, ξεκίνησε και η καταστολή των αυτοοργανωμένων δομών με απώτερο σκοπό την αποδυνάμωση του αναρχικού χώρου.

Οι εκκενώσεις της κοινότητας εντάσσονται σε αυτό το κατασταλτικό πλαίσιο.

Εκκενώσεις που περιελάμβαναν μια ευρεία γκάμα κατασταλτικών μεθόδων από ξύλο, πλαστικές σφαίρες και κρότου λάμψης μέχρι χημικά, σεξουαλικές παρενοχλήσεις, βασανισμούς και ταπεινώσεις. **Εκκενώσεις που απαντήθηκαν από το συλλογικό πνεύμα της αντίστασης και των σχέσεων μας και οδήγησαν στην ανακατάληψη της Ματρώζου και της Παναιτωλίου, χάρη στην αλληλεγγύη δεκάδων συντρόφων και συντροφισσών που βρέθηκαν είτε μέσα είτε έξω από τα σπίτια μας.** Παρά τις επιθέσεις της αστυνομίας στις συγκεντρώσεις αλληλεγγύης, τα συντρόφια επέστρεφαν κοντά στις καταλήψεις ενώνοντας τις φωνές τους με τους καταληψίες. Την ώρα που οι μπάτσοι επιχειρούσαν να εισβάλλουν στα σπίτια μας υπήρχαν περίπου 200 άτομα που πραγματοποιούσαν πορεία στα Πετράλωνα, άλλα 200 που ήταν συγκεντρωμένα κοντά στη Ματρώζου, δεκάδες σύντροφοι/ισσες που προσέγγισαν την Παναιτωλίου, ενώ περίπου 50 γείτονες/ισσες φώναζαν συνθήματα υπέρ των αντιστεκόμενων καταληψιών, όσο εκείνες άδειαζαν το σπίτι πάνω στα κεφάλια των ΕΚΑΜ. Αν και οι επεμβάσεις της αστυνομίας ήταν άμεσες, το σχέδιο για εκκένωση όλων των κατειλημμένων χώρων αναχαιτίστηκε για περίπου έξι μήνες χάρη στις πολύμορφες, μαζικές δράσεις υπεράσπισης των καταλήψεων σε πανελλαδική εμβέλεια. Από τις αφίσες και τα αυτοκόλλητα μέχρι τα καμμένα τουριστικά βανάκια, τις πορείες, τις παρεμβάσεις και τις συγκεντρώσεις στα δικαστήρια το κίνημα απέδειξε πως είναι ικανό να υπερασπιστεί τις δομές του και πως δεν είναι διατεθειμένο να κάνει πίσω (βλ. μαχητική υπεράσπιση Ντουγγρού, Προσφυγικών, ανοικοδόμηση Libertatia).

Πέντε χρόνια μετά τις εκκενώσεις τα σπίτια μας παραμένουν τσιμεντωμένα και άχρηστα προς το κοινωνικό σύνολο. Τα ντουβάρια της Ματρώζου συνεχίζουν να σαπίζουν, η Παναιτωλίου (κρατικής ιδιοκτησίας) πωλείται με στόχο να γίνει ένα ακόμα πολυτελές διαμέρισμα δίπλα στο λόφο Φιλοπάπου, ενώ την ίδια μοίρα έχει κι η Αρβάλη. **Εκτός από τις εκκενώσεις όμως η δικαστική εξουσία ήρθε να συμπληρώσει το παζλ της σωματικής και ψυχολογικής βίας, υπό το βάρος καταδικαστικών αποφάσεων.** Θεωρώντας τις δικαστικές αίθουσες ένα ακόμη πεδίο αγώνα υποστηρίξαμε το έργο και τις σχέσεις μας σε όλα τα δικαστήρια που είχαμε. Από τις αθωωτικές ετυμηγορίες για την εκκένωση της Αρβάλη και της ανακατάληψης της Παναιτωλίου και τις έως τώρα καταδικαστικές

αποφάσεις -12 μήνες πρωτόδικα για την πρώτη εκκένωση της Παναιτωλίου (2019), 4-18 μήνες τελεσίδικα για την πρώτη εκκένωση της Ματρόζου (2018) και 77 μήνες πρωτόδικα για την τρίτη εκκένωση της Ματρόζου (2020)- φτάνουμε στα συντρόφια που υπερασπίστηκαν μαχητικά τη Ματρόζου και απειλούνται με φυλάκιση. Πιο συγκεκριμένα, στις 29/10/2024 ολοκληρώθηκε σε 1ο βαθμό το δικαστήριο της ανακατάληψης της Ματρόζου 45 (2020) ενώ εκκρεμεί το δικαστήριο της τότε ανήλικης συντρόφισσας που υπερασπίστηκε τη Ματρόζου. **Τα συντρόφια καταδικάστηκαν πρωτόδικα σε φυλάκιση 6,5 χρόνων ποινή εκτίσιμη και μάλιστα με πραγματική κι όχι μερική έκτιση, που έχει ανασταλτική ισχύ μέχρι το εφετείο.**

Οι κατηγορίες για τις οποίες καταδικάστηκαν είναι οι εξής: α) επικίνδυνη σωματική βλάβη τετελεσμένη και σε απόπειρα από κοινού και κατά συρροή β) απλή φθορά ξένης ιδιοκτησίας (για τον υλικό εξοπλισμό των μπάτσων και ένα ρολόι μπάτσου). Ένα δικαστήριο στο οποίο η κρατική παρέμβαση ήταν ολοφάνερη από την πρώτη στιγμή. Από την -αποτυχημένη τελικά- απόπειρα παράστασης πολιτικής αγωγής των μπάτσων με δικηγόρους την υποψήφια βουλευτή της ΝΔ Βαρελά και τον Σκαρμπαδώνη μέχρι τα αισχρά τηλεοπτικά ρεπορτάζ που αποπολιτικοποιούσαν τη δράση μας και τα έντυπα άρθρα που διέρρεαν προσωπικά μας δεδομένα, ένα εχθρικό κλίμα δημιουργούνταν προς τις καταλήψεις κι όσους/ες τις υπερασπίζονται. Τα δημοσιογραφικά φερέφωνα του κράτους μας είχαν καταδικάσει εξ αρχής με τη βοήθεια μπατσοσυνδικαλιστών, υπουργών, πρωθυπουργού με κύριο μέλημά τους τη φυλάκιση μας με κακουργηματικές κατηγορίες. Η παρέμβαση του κράτους συνεχίστηκε βέβαια κι εντός της δικαστικής αίθουσας καθώς η συνολική στάση της έδρας με τη μη χορήγηση ελαφρυντικών και η εμφάνιση της αποβληθείσας πολιτικής αγωγής με την παρουσία της Βαρελά έδειχναν μια προειλημμένη απόφαση βαριάς ποινής. Μιας ποινής 77 μηνών που ήρθε μετά από σχεδόν 5 χρόνια για να αναστηλώσει το χαμένο γόητρο του αστυνομικού κράτους. Μιας ποινής που δε στηρίχθηκε σε κάποιο αποδεικτικό στοιχείο αλλά βασίστηκε αποκλειστικά στις αντιφατικές μαρτυρίες των μπάτσων παγιώνοντας για ακόμα μια φορά το επιχείρημα πως "ότι πει η αστυνομία το παίρνουμε σα δεδομένο". Πέρα όμως από τον προφανή ρεβανσισμό αυτής της απόφασης, μπορούμε να δούμε την προσπάθεια τρομοκράτησης των υπόλοιπων καταληψιών. Οι ανακαταλήψεις σε Χανιά-Αθήνα-Ηράκλειο-Θεσσαλονίκη-Πάτρα το προηγούμενο διάστημα μαζί με τις νέες καταλήψεις (Εξωστρεφή, Κατειλημένη Πρυτανεία, Ρασπράβα) θορύβησαν το κράτος, το οποίο

αποπειράθηκε να βάλει φρένο σε αυτήν την τακτική. Μια προσπάθεια που έπεσε στο κενό αφού τα Ζιζάνια, το στέκι Άνω Κάτω Πατησίων, ο Ευαγγελισμός, η Rosa Nera, το Παράρτημα, το στέκι Utopia A.D. ανακαταλήφθηκαν για ακόμα μία φορά.

Η δαμόκλειος σπάθη της φυλάκισης που κρέμεται πάνω από τα κεφάλια μας αποτελεί μια επίδειξη δύναμης από το κράτος, το οποίο επιχειρεί να επιβάλλει το φόβο προς οποιο(α)νδήποτε δρα έξω από τα ασφυκτικά πλαίσια της νομιμότητας. Πατώντας πάνω σε μια πιθανή φυλάκιση προσπαθεί να αδρανοποιήσει κοινωνικά κομμάτια που αντιστέκονται και με παράνομους τρόπους. Η έκβαση της πρωτόδικης δίκης με την εξοντωτική ποινή έρχεται να προστεθεί στη δικαστική ομηρία πολλών συντρόφων/ισσών, στις φυλακίσεις με σαθρά κατηγορητήρια (π.χ. υπόθεση Αμπελοκήπων, υπόθεση Α.Φλώρου), στις απαγωγές συντρόφων, στις εισβολές σε σπίτια αγωνιστών/τριων, στις προληπτικές προσαγωγές και στα ολοένα και πιο επιβαρυντικά περιοριστικά μέτρα. Θεωρούμε ότι μια τέτοια έκβαση θα αφήσει την αντίστοιχη παρακαταθήκη, ανοίγοντας το δρόμο της φυλακής σε καταληψίες που υπερασπίζονται μαχητικά το σπίτι τους, τους χώρους αγώνα και την ύπαρξή τους στον δρόμο. Μια πιθανότητα που ευθυγραμμίζεται πλήρως με το νέο ποινικό κώδικα ο οποίος ουσιαστικά προτείνει τη φυλακή ακόμα και για πλημμεληματικές ποινές οι οποίες μέχρι πρότινος δίνονταν με αναστολή. Η αυστηροποίηση του ποινικού κώδικα έχει τιμωρητικό και εκδικητικό χαρακτήρα οξύνοντας περαιτέρω τις ταξικές και κοινωνικές ανισότητες. Η ψήφισή του αποτελεί ένα ακόμα όπλο στη φαρέτρα του κράτους το οποίο διευρύνει το φυλακισμένο πληθυσμό, επιμηκύνει το χρόνο φυλάκισης και χειροτερεύει τις συνθήκες κράτησης. Το γεγονός ότι δεν έχει εφαρμοστεί ακόμη πλήρως σε υποθέσεις που αφορούν πολιτικές δίκες του α/α χώρου αποδεικνύει πως το κράτος ακόμα κι αν ονειρεύεται φυλακές για όσους και όσες αντιστέκονται, την ίδια στιγμή υπολογίζει τον αναρχικό χώρο ζυγίζοντας τις κοινωνικές αντιδράσεις. Αντιδράσεις που ολοένα και πληθαίνουν μπροστά στους πλειστηριασμούς πρώτης κατοικίας, στις στοχοποιήσεις γιατρών και εκπαιδευτικών, στο θάψιμο δικογραφιών (βλ. Τέμπη), στα εντεινόμενα περιστατικά αστυνομικής βίας, στους αντεργατικούς νόμους, στις συγκαλύψεις κρατικών δολοφονιών, παιδοβιασμών, οικονομικών και πολιτικών σκανδάλων, στην ανελέητη λεηλασία της φύσης. Κόντρα στο κεντρικό δόγμα Νόμος και Τάξη της νεοφιλελεύθερης διαχείρισης, η συλλογικοποίηση και η υπεράσπιση όσων βάλλονται πρέπει να αποτελέσουν πρωταρχικές μας επιδιώξεις.

Στις 2 Δεκεμβρίου 2025, σχεδόν ένα χρόνο μετά το πρωτόδικο δικαστήριο, ορίστηκε το εφετείο της Ματρώζου. Η αλληλεγγύη με οποιοδήποτε τρόπο μπορεί να σταθεί ανάχωμα στις κρατικές επιταγές αποδεικνύοντας έτσι ότι δεν αφήνουμε μόνο/η κανένα σύντροφο και καμία συντρόφισσα.

10-100-1000 (ΑΝΑ)ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

ΒΙΑ ΣΤΗ ΒΙΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΜΕ ΟΣΟΥΣ/ΕΣ ΥΠΕΡΑΣΠΙΖΟΝΤΑΙ ΕΠΙΛΟΓΕΣ ΑΓΩΝΑ

ΟΥΤΕ ΣΚΕΨΗ ΓΙΑ ΦΥΛΑΚΙΣΗ ΤΩΝ ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ/ΙΣΣΩΝ ΠΟΥ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΗΚΑΝ ΤΗ ΜΑΤΡΩΖΟΥ 45

ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ ΣΤΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΣΤΙΣ 2 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2025

ΠΑΝΤΑ ΣΤΙΣ ΚΑΡΔΙΕΣ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΜΑΣ Ο ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΛΑΡΥ, (ΘΑΝΑΣΗΣ) ΑΡΜΑΟΣ

* Καμπάνια οικονομικής ενίσχυσης για τα δικαστικά μας έξοδα:
<https://www.firefund.net/koukaki>